

Sygn. akt VII K 810/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Urbańska - Czarnasiak

Protokolant : st. sekr. sąd. Małgorzata Łuczak

w obecności K. S. Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2017r.

sprawy karnej:

T. S.

syna M. i S. zd. F.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I w miesiącu lipcu 2015r. w bliżej nieustalonych dniach w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkakrotnie doprowadził małoletnią A. W. – lat 14 do obcowania płciowego, w ten sposób, że odbył z pokrzywdzoną stosunki płciowe dopochwowe oraz obcował z nią w sposób oralny wkładając jej swojego członka do ust

tj. o czyn z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II w miesiącu lipcu 2015r. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kilkakrotnie utrwałal treści pornograficzne z udziałem małoletniej A. W. – lat 14 przedstawiające wyżej wymienioną w trakcie odbywania stosunku płciowego oraz obcowania płciowego w sposób oralny z wyżej wymienionym, w ten sposób, że dokonał nagrania tych treści na swój telefon komórkowy

tj. o czyn z art. 202 § 4 kk w zw. z art. 12 kk

III w miesiącu lutym 2016r. za pośrednictwem sieci informatycznej – portalu F. rozpowszechnił treści pornograficzne z udziałem małoletniej A. W. lat 14 przedstawiające wyżej wymienioną w trakcie obcowania płciowego w postaci odbywania stosunku płciowego oraz obcowania płciowego w sposób oralny z wyżej wymienionym, w ten sposób, że przesłał powyższe treści w postaci zdjęć i filmów za pośrednictwem portalu F. M. P.

tj. o czyn z art. 202 § 3 kk

1. oskarżonego **T. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 200 § 1 kk w zw. z art. 60 § 1 kk i w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierza mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,

2. oskarżonego **T. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 202 § 4 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 202 § 4 kk w zw. z art. 60 § 1 kk i w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierza mu karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,
3. oskarżonego **T. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 202 § 3 kk i za to na podstawie art. 202 § 3 kk w zw. z art. 60 § 1 kk i w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierza mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego w pkt. 1, 2 i 3 wyroku kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 4 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 /trzech/ lat próby,
6. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby,
7. na podstawie art. 72 § 2 kk w zw. z art. 43a § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000,00 /pięć tysięcy/ złotych,
8. na podstawie art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
9. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2062,32 /dwa tysiące sześćdziesiąt dwa złote 32/100/ tytułem kosztów sądowych.

SSR J. C.

Sygn. akt VII K 810/16

UZASADNIENIE

Z uwagi na wydanie wyroku na posiedzeniu (na podstawie art. 343a § 2 k.p.k w zw. z art. 343 § 2 k.p.k. w zw. art. 339 § 3a k.p.k), Sąd na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz zapadłych pozostałych rozstrzygnięć.

Po skierowaniu przez oskarżyciela publicznego aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, a przed doręczeniem jego odpisu oskarżonemu i jego obrońcy, obrońca oskarżonego złożył w trybie art. 338a k.p.k wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu przy zastosowaniu przepisu art. 60 § 1 kk kary za I czyn 1 roku pozbawienia wolności, za II czyn 6 miesięcy pozbawiania wolności i za III czyn kary 1 roku pozbawienia wolności. Następnie o wymierzenia kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz oddanie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego na czas okresu próby i zobowiązanie do informowania kuratora o przebiegu okresu próby, a nadto zasądzenie od T. S. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 złotych.

Wnioskowi nie sprzeciwili się prokurator oraz pokrzywdzona. Strony zostały prawidłowo zawiadomione o terminie posiedzenia i pouczone. Na posiedzeniu jak również w uzasadnieniu aktu oskarżenia prokurator poparł wniosek obrońcy.

Oskarżony T. S. ma 22 lata. Jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Jest osobą bezrobotną uzyskującą zasiłek wypłacany z Austrii w kwocie 200 złotych netto miesięcznie. Nie posiada majątku. Nie był dotychczas karany.

Uzasadnienie prawne

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał ustawowe dyspozycje art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. albowiem w miesiącu lipcu 2015r. w bliżej nieustalonych dniach w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkakrotnie doprowadził małoletnią A. W. – lat 14 do obcowania płciowego, w ten sposób, że odbył z pokrzywdzoną stosunki płciowe douchwowe oraz obcował z nią w sposób oralny wkładając jej swojego członka do ust. Ponadto nie budzi wątpliwości, iż oskarżony T. S. dopuścił się czynów kwalifikowanych z art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. art. 202 § 3 k.k. bowiem w miesiącu lipcu 2015r. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kilkakrotnie utrwał treści pornograficzne z udziałem małoletniej A. W. – lat 14 przedstawiające wyżej wymienioną w trakcie odbywania stosunku płciowego oraz obcowania płciowego w sposób oralny z wyżej wymienionym, w ten sposób, że dokonał nagrania tych treści na swój telefon komórkowy. Następnie w miesiącu lutym 2016r. za pośrednictwem sieci informatycznej – portalu F. rozpowszechnił treści pornograficzne z udziałem małoletniej A. W. lat 14 przedstawiające wyżej wymienioną w trakcie obcowania płciowego w postaci odbywania stosunku płciowego oraz obcowania płciowego w sposób oralny z wyżej wymienionym, w ten sposób, że przesłał powyższe treści w postaci zdjęć i filmów za pośrednictwem portalu F. M. P..

Przypisany oskarżonemu czyn z art. 200 § 1 k.k. polega na doprowadzeniu do obcowania płciowego lub do wykonania innej czynności seksualnej małoletniego poniżej 15 roku życia. Użyte przez ustawodawcę znamie „doprowadza”, wskazuje, na istnienie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem sprawcy, a podjęciem przez małoletniego wskazanych powyżej czynności. Sprawca musi być w tym układzie stroną aktywną, wpływającą na wolę pokrzywdzonego. Przedmiotem ochrony na drodze wskazanego przepisu jest bez wątpienia nie tylko wolność seksualna, ale również obyczajność rozumiana jako zapewnienie małoletniemu warunków do prawidłowego rozwoju psychofizycznego. Niemniej nie wystąpienie uszczerbku w psychofizycznej konstytucji dziecka, jako okoliczność nie należąca do znamion tego czynu zabronionego, nie wyklucza zaistnienia przestępstwa. Nawet wykazanie, bowiem nie wystąpienia u pokrzywdzonego żadnych negatywnych skutków nie spowodowałoby braku znamion przestępstwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1997r. V KKN 306/97).

W art. 202 § 3 k.k. przewidziano czyn zabroniony polegający na produkowaniu, utrwalaniu, sprowadzaniu, przechowywaniu lub posiadaniu w celu rozpowszechniania albo rozpowszechnianiu bądź prezentowaniu treści pornograficznych z udziałem małoletniego albo treści pornograficznych związanych z prezentowaniem przemocy lub posługiwaniem się zwierzęciem. Przez rozpowszechnianie treści pornograficznych rozumie się czynienie ich ogólnie dostępnymi, a więc umożliwienie konfrontacji z nimi większej i nieoznaczonej z góry liczbie osób. Dla przyjęcia odpowiedzialności za rozpowszechnianie pornografii dziecięcej w sieci internetowej nie ma znaczenia to, jaka konkretnie liczba innych użytkowników zapoznała się już z treścią takich plików - i czy tę liczbę można uznać za znaczną - lecz to, że sposób pobierania plików pornograficznych dawał możliwość zapoznania się z nimi nieoznaczonej liczbie osób. Należy przyjąć, że sprawca wprowadzający pornograficzne treści do sieci elektronicznej ma zamiar ogólny udostępnienia ich jak najszerszemu gronu osób, a przynajmniej na to się godzi. Należy zwrócić uwagę, że w odniesieniu do znamienia "rozpowszechniania" w ujęciu art. 202 § 3 k.k. strona podmiotowa przestępstwa może obejmować zarówno zamiar bezpośredni, jak i ewentualny (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2011 r. sygn. akt I KK 43/11, lex). Zgodnie natomiast z art. 202 § 4 k.k. penalizacją objęte jest utrwalanie treści pornograficznych z udziałem małoletniego. Należy podkreślić, że w zakres znamion tego czynu zabronionego, tak jak i w zakres znamion czynu penalizowanego w art. 202 § 4 k.k., nie wchodzi cel rozpowszechniania lub publicznego prezentowania określonych treści. Sankcją karną objęte jest więc realizowanie opisanych zachowań także tylko na własny użytek. Strona podmiotowa przestępstw stypizowanych w art. 202 k.k. polega na umyślności. W zasadzie dopuszczalne są obie postacie zamiaru, z wyjątkiem zachowań sankcjonowanych w § 3, w przypadku których wymagane jest działanie sprawcy z zamiarem bezpośrednim, w odniesieniu zaś do rozpowszechniania lub prezentowania dopuszczalny jest również zamiar ewentualny (patrz. Komentarz do art. 202 Kodeksu karnego, Joanna Piórkowska-Flieger, lex).

Przenosząc powyższe teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy i biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny, wskazać należy, że nie budzi wątpliwości Sądu, okoliczność, iż oskarżony T. S. dopuścił się zarzucanych mu czynów wyczerpujących dyspozycję art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.

202 § 3 k.k.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, będący przedmiotem analizy i oceny sądu, pozwala na przypisanie oskarżonemu winy, gdyż w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa, nie dał posłuchu normie prawnej. Zarzucany oskarżonemu czyn był przez niego zawiniony, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność bądź winę. Oskarżony w chwili dokonania czynu rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem.

Uznając winę T. S. Sąd stanął przed dylematem określenia kar za każde z przypisanych mu przestępstw. Swobodę orzekania w zakresie wysokości kary Sąd zgodnie z przepisami podporządkował dyrektywom określonym w art. 53 i następnym kodeksu karnego.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów, Sąd miał na uwadze zarówno okoliczności o charakterze przedmiotowym, jak i podmiotowym. Z jednej bowiem strony należy uwzględnić, iż czyn popełniony przez oskarżonego został skierowany przeciwko wolności seksualnej i obyczajności małoletniej osoby, a z drugiej strony motyw działania sprawcy tj. fakt, iż małoletnia była w czasie popełnienia czynu już od trzech lat dziewczyną oskarżonego, a ich współżycie i nagrywanie scen erotycznych odbywało się za jej pełnym przyzwoleniem. Biorąc pod uwagę powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynów należało ocenić jako znaczny.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował okoliczności rzutujące na społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej).

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy i wyrażenie skruchy oraz uprzednią niekaralność oskarżonego, jego młody wiek (jest osobą młodocianą), a nadto fakt przeproszenia pokrzywdzonej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd kierując się określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. dyrektywami wymiaru kary oraz przewidzianą przez ustawodawcę instytucją nadzwyczajnego złagodzenia kary określoną w art. 60 k.k., wymierzył oskarżonemu karę za I czyn 1 roku pozbawienia wolności, za II czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za III czyn karę 1 roku pozbawienia wolności. Następnie wymierzył T. S. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd postanowił zatem uwzględnić wniosek obrońcy oskarżonego o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy z uwagi na fakt, iż przyznał się on do zarzucanego mu czynu, okoliczności jego popełnienia w świetle zebranego materiału dowodowego nie budzą wątpliwości, a cele kary zostaną spełnione pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy (art. 343a § 2 kpk). Pokrzywdzona prawidłowo zawiadomiona o terminie posiedzenia nie sprzeciwiła się wnioskowi, a prokurator poparł wniosek zarówno na posiedzeniu, jak i w uzasadnieniu aktu oskarżenia. Wskazać należy, iż uwzględnienie wniosku nie byłoby możliwe gdyby prokurator wyraził sprzeciw.

Przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. i art. 202 § 3 k.k. zagrożone są karą pozbawienia wolności od 2 do 12 lat, natomiast przewidziane w art. 202 § 4 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do 10 lat. Wymierzając oskarżonemu T. S. poszczególne kary tj. za czyn z art. 200 § 1 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 202 § 4 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 202 § 3 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności Sąd zastosował przepis art. 60 § 1 i 6 pkt. 3 k.k. W stosunku do oskarżonego zachodzą podstawy prawne nadzwyczajnego złagodzenia kary, bowiem instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary stanowi instrument zapewniający niezbędną elastyczność oraz racjonalność w polityce kryminalnej. Służyć ma właściwej indywidualizacji kary w sytuacji, kiedy orzeczeniu sankcji kryminalnej w zwykłym wymiarze sprzeciwiają się nadzwyczajne okoliczności dotyczące m.in. zdarzenia przestępnego lub sprawcy (art. 60 § 1 i 2 k.k.).

O zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary decyduje całokształt okoliczności dotyczących nie tylko popełnionego czynu, ale także osoby sprawcy, których analiza - z uwzględnieniem zasad wymiaru kary określonych w ustawie - pozwala dopiero na ocenę, czy orzeczenie kary współmiernej jest możliwe w ramach ustawowego zagrożenia, czy dopiero kara poniżej tej granicy spełni funkcję kary sprawiedliwej. Aby to ustalić, należy zestawić i porównać wagę występujących po stronie oskarżonego okoliczności obciążających i łagodzących. M. i względy wychowawcze stanowią punkt wyjściowy i muszą być zestawione - przy wymiarze kary - z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi określonymi w art. 53 k.k.. Istotnymi przy tym przesłankami ustalenia prawidłowej

kary młodocianemu sprawcy powinny być stopień jego zdemoralizowania, tryb życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu oraz motyw i sposób działania (wyrok SA w Lublinie z dnia 27 kwietnia 1999 r., II AKa 58/99, LEX nr 62561).

W realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę z jednej strony stopień społecznej szkodliwości czynu, a z drugiej strony okoliczności łagodzące występujące w niniejszej sprawie, jak również sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa, a ponadto fakt, iż oskarżony T. S. jest osobą młodocianą (art. 115 § 10 kpk) należy uznać, iż wymierzenie kary poniżej ustawowego zagrożenia jest słuszne. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż oskarżony przed doprowadzeniem małoletniej do obcowania płciowego był jej chłopakiem przez 3 lata, doprowadzając małoletnią do obcowania płciowego i utrwalając treści pornograficzne z jej udziałem robił to za jej zgodą i pełnym przyzwoleniem. Treści te jednak rozpowszechnił bez jej wiedzy, kiedy małoletnia po zmianie miejsca pobytu znalazła sobie innego chłopaka. Przeprosił ją za to i obecnie utrzymują koleżeńskie relacje, gdyż pokrzywdzona nie ma do niego pretensji. Według biegłego psychologa w swoich zeznaniach pokrzywdzona była „nastawiona na blokowanie treści które mogłyby obciążać T. S.”, a sama pokrzywdzona jest społecznie – emocjonalnie niedojrzała, niefrasobliwa i przejawia brak refleksji i krytycyzmu wobec negatywnych zachowań własnych i innych osób. W myśl art. 60 § 1 kpk Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w wypadkach przewidzianych w ustawie oraz w stosunku do młodocianego, jeżeli przemawiają za tym względy określone w art. 54 § 1 k.k.. Sąd zatem wymierzając młodocianemu karę winien przede wszystkim kierować się tym, aby sprawcę wychować.

Sąd uznał, że zarówno poszczególne kary, jak i kara łączna 1 roku pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Jednocześnie stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr i spełni swoją wychowawczą rolę wobec sprawcy młodocianego. Sąd uznał, iż kara ta skutecznie uzmysłowi oskarżonemu naganność jego postępowania, a jednocześnie wpłynie na ukształtowanie w świadomości oskarżonego należytego szacunku dla chronionych prawem dóbr innych osób oraz będzie stanowiła bodziec do zmiany jego zachowań.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy i postawę oskarżonego (w szczególności oświadczenie pokrzywdzonej, że oskarżony ją przeprosił, obecnie są w koleżeńskich relacjach i chce żeby został ukarany ale nie tak surowo) Sąd, na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonemu kary uznając, że jest ono w odniesieniu do oskarżonego wystarczające, aby cele kary, w tym zapobieżenie powrotowi do przestępstwa, zostały osiągnięte. Okres próby oznaczono na 3 lata – przy minimalnym dopuszczalnym okresie 1 roku próby - uznając, że jest on wystarczający dla weryfikacji przyjętej prognozy. Zdaniem Sądu dokonując oceny zarówno okoliczności przedmiotowych związanych z popełnionymi przez oskarżonego przestępstwami w niniejszej sprawie, jak i analizując postawę samego oskarżonego zauważyć należy, iż istnieją pozytywne prognozy na przyszłość, które dają podstawę do przyjęcia, iż mimo zawieszenia wykonania kary oskarżony więcej nie popełni już przestępstw. Oskarżony jest osoba dotychczas niekaraną i niezdemoralizowaną. Podejmując decyzję o wymierzeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem Sąd uznał, iż spełni ona cele wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego.

Reasumując, w ocenie Sądu orzeczona w pkt. 3 i 4 wyroku kara łączna 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego, a kara pozbawienia wolności w wyższym wymiarze i bez zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary byłaby - przy uwzględnieniu wszystkich pozostałych okoliczności sprawy - karą zbyt surową. Tym bardziej, iż w myśl art. 54 § 1 kk ma ona realizować przede wszystkim cele wychowawcze wobec młodocianego oskarżonego.

W punkcie 6 i 8 wyroku na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, a na podstawie art. 73 § 2 kk oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

W punkcie 7 wyroku na podstawie art. 72 § 2 kk w zw. z art. 43a § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000,00 /pięć tysięcy/ złotych,

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk uznając, iż oskarżony jako osoba młoda, zdolna do pracy jest w stanie ponieść poniesione w niniejszym procesie koszty sądowe w wysokości 2062,32 złotych.

SSR J. C.